

[Johan Asmussen.]

kunne gå ud over ligeligheden. Vi kan altså helt slutte os til disse betæneligheder. Vi mener, det vil være forkert.

Hvad angår forslaget om at fordoble lønmodtagerfradraget, tror jeg, at tanken har været fremme før. Man kan ikke lade være med at spørge sig selv: skal der være valg i morgen, eller hvordan ligger det med det? Det vil jo nemlig glæde ganske overordentlig mange at få at vide, at de kan trække 800 kr. fra i stedet for 400 kr. Det er sådan noget, der glider ned — jeg kan ikke selv lide fedt flæsk, men der er nogen steder, hvor det glider let ned, har jeg ladet mig sige. Dermed vil jeg ikke sige, at vi på nogen måde er imod en ajourføring. Vi kan godt lide ajourføring og saglighed, og når der er fastlagt et udgangspunkt i skattemæssig henseende, er vi naturligvis helt indforstået med, at det også bliver ajourført. Det er det, der ifølge bemærkningerne er meningen med forslaget, og for så vidt det under udvalgsbehandlingen bliver dokumenteret eller — for ikke at være for streng — på rimelig måde sandsynliggjort, at en ajourføring er nødvendig, kan vi godt støtte det. Jeg føler mig dog ikke helt overbevist om, at det kan føre til en fordobling. For det første er prisniveauet dog vist ikke fordoblet siden 1952-53, da de 400 kr. blev fastsat, og dertil kommer en særlig betragtning. Dengang omfattede de 400 kr. jo bl. a. også alle befordringsudgifter, men længe efter — jeg har desværre ikke givet mig tid til at få fastslået, hvornår det blev indført — fik man jo indført den særlige regel om ret til fradrag af befordringsudgifter for befordring mellem hjem og arbejdssted. Det vil sige, at man i relation til de 400 kr. i 1952 allerede har givet en betydelig forbedring senerehen, og man kan derfor ikke direkte sammenligne de 400 kr. i 1952 med et eller andet tal, som vi når frem til i år. Jeg går imidlertid ud fra, at de ærede medlemmer, som nyder det privilegium at få lov til at arbejde videre med disse interessante spørgsmål i udvalget, nok skal finde frem til det rette på dette punkt. Der er altså et punkt; hvor vi nok vil kunne være med til en vis grad.

Det samme gælder det, der er kommet til udtryk, ikke i selve lovforslaget, men i fremsættelsen, med hensyn til fiskere, der

ønsker fradrag for søudstyr og merudgifter til kost. Jeg kan slutte mig til de udtryk for sympati, som er fremkommet fra det ærede medlem hr. Foged og vist også fra de øvrige ærede ordførere. Det samme gælder bemærkningerne om de skattemæssige konsekvenser af Grønlandsophold.

Når man så efter at have set på disse lovforslag og efter ydermere at have hørt de ærede ordførere vil prøve at danne sig et hovedindtryk, kan man ganske kort sige: disse lovforslag synes at være i fremragende grad overflødige, navnlig i betragtning af den styrke, med hvilken der i de senere måneder — populært sagt — er blevet råbt og skreget på forslag til løsning af de virkelig store problemer; for nu ikke yderligere at tælle på fingrene skal jeg nøjes med at sige skattereform. Når man tænker på, med hvilken styrke kravet har været fremført i stigende grad måned for måned — jeg skal ikke begynde at gå tilbage i årene eller citere, hvad den højtærede finansminister selv har lovet på det punkt — og man så ser, hvad det er, der foreslås, ja, når finansministeren kommer med lovforslag som disse, da må man spørge sig selv: hvad er i grunden meningen?

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg takker alle de ordførere, som har givet tilslutning til de foreliggende lovforslag, og jeg takker også de ordførere, som i større eller mindre grad har givet tilslutning.

Må jeg vedrørende forslaget om afskrivningsreglerne til indledning sige til det ærede medlem hr. Hagen Hagensen, at regeringen og jeg er helt enig med det ærede medlem i, at erhvervslivet, som det ærede medlem udtrykte sig, har et rimeligt krav på skattefri afskrivning; der er da heller ikke nogen, der vil søge at afskaffe den adgang til skattefri afskrivning, som findes. Der er tale om et par, det erkender jeg, mindre justeringer, men som helhed berøres afskrivningsreglerne ikke af forslaget. Jeg er ikke af den opfattelse, at afskrivningsreglerne i almindelighed kan være uden for diskussion, det kan de selvfølgelig ikke; man må have lov til med mellemrum at tage op til drøftelse, om man nu mener, reglerne virker på den måde, de skal, og om de i det hele taget har den rette udformning. Det problem har vi naturligvis overvejet i regeringen. Jeg tror, at det meget